

løb. Naar den højtærede Konseilspræsident fremsatte den Udtalelse, at vi fra vor Side nærede Ængstelse for, hvordan vor politiske Fremtid skulde blive, hvis der nu blev sluttet et militært Forlig, tager den højtærede Konseilspræsident ganske fejl. Hvis vi skulle ønske noget af rent partipolitiske Grunde, maatte det være det, at Militærforliget kunde blive sluttet, thi saa vilde det sikkert kun være meget kort Tid, før der var samlet et demokratisk og antimilitarisk Flertal i dette Ting. Sagen er imidlertid saa alvorlig, at vi dog ikke nære dette partipolitiske Ønske, men hellere se, at dette Militærforlig strander. Jeg skal kun tilføje en Ting, og det er den, at naar den højtærede Konseilspræsident nu gav det Udseende af, at hans Stilling i det militære Spørgsmaal ikke principielt i væsentlig Grad havde været en anden fornylig end nu, skal jeg minde om, at den højtærede Konseilspræsident den 11. Oktober 1905 her i Tinget udtalte overfor den daværende Forsvarsminister, det nuværende ærede Medlem fra Ringkøbing (J. C. Christensen), at han fandt, at dennes Militærpolitik var noget tve-tydig og usikker, og han udtalte, at „vi“ — de Moderate — „med megen Bekymring se paa den ret betydelige Vækst, der i de senere Aar har været i de militære Udgifter“, og at „vi“ — de Moderate — „nu som altid ere absolutte Modstandere af enhver Politik paa det omtalte Omraade, som gaar ud over vore finansielle Evner, og enhver Politik, som peger hen mod en Overvurdering af vor militære Styrke“. Han hævdede, at vi maatte kunne „komme til fornuftige og rimelige Beparelser og dog bevare et Værn, som er passende efter vor Størrelse og de Opgaver, vi have“, og „at der maatte kunne ske rimelige Beparelser, det have vi“ — de Moderate — „altid ment, og det fastholde vi“. Ja, det havde den Gang den højtærede Konseilspræsident altid ment, og det fastholdt han. Nu vender han sig med den største Højtidelighed mod en Politik, der fastholder det, han den Gang stod paa. Han kan ingen fyldestgørende Grunde anføre derfor og kan derfor ikke forlange at blive taget synderlig alvorligt.

Borgbjerg: Det ærede Medlem fra Ringsted (Zahle) oplæste Punkter af den ærede Konseilspræsidents Tale her i Tinget den 11. Oktober 1905, en Tale, der i sig selv tilstrækkelig er en Imødegaelse af, hvad den højtærede Konseilspræsident har sagt i Dag, hvad det ærede Medlem

fra Ringsted (Zahle) ogsaa paaviste i sin sidste Replik. Jeg kunde have Lyst til at fortsætte med et Par Citater udover dem, det ærede Medlem oplæste. Den højtærede Konseilspræsident sagde med Hensyn til det ærede Medlem fra Ringkøbing (J. C. Christensen) og hans Parti, der den Gang dannede Regering: „Vi“ — det ærede Medlem fra Æbeltoft (N. Neergaard) og hans Parti — „nære ikke nogen Overtro med Hensyn til Venstrereformpartiets eller den nuværende Regerings absolutte Uundværlighed for Venstres Sag og dens videre Fremme“. Det udviklede det ærede Medlem saa nærmere, idet han sagde, at Venstres Sag og Demokratiets Sag stod og faldt ikke med enkelte Personer eller enkelte Partier, men at han tværtimod ønskede en Parlamentarisme paa bredere Basis, og det ærede Medlem fra Æbeltoft saa den Gang aabenbart henimod det radikale Venstre som Led i en saadan Majoritet. Han advarede udtrykkelig mod Højre. Den Parlamentarisme paa bredere Basis, som han den Gang, i 1905, ønskede, maatte være en Parlamentarisme, som det radikale Venstre var draget ind i, thi han advarede meget stærkt mod Højre. Han sagde: „Jeg tror, at enhver Venstregering, der bringer sig i politisk Afhængighed af Højre, vil i det lange Løb bittert komme til at føle Smerten derved“. Ja, den højtærede Konseilspræsident føler i høj Grad i dette Øjeblik Smerten derved, Smerten ved i Vinter at have bragt Forslag frem, som ganske vist ikke kunde andet end bevirke en Alliance mellem Højre og hans Parti, og som maatte drive det ærede Medlem fra Ringkøbing og hans Parti over i Oppositionen. Det maatte undergrave Grunden for det ærede Medlem fra Æbeltoft og har gjort det, og han føler bittert Smerten derved. Det var den Tale, det ærede Medlem fra Æbeltoft holdt for halvfjerde eller henvend fire Aar siden. Da jeg den Gang hørte det, stode jeg fuldt og fast paa, at det var hans Mening — det er fuldstændig oprigtigt, hvad jeg her siger, for jeg har haft megen Sympati for den højtærede Konseilspræsident, det ved han ogsaa meget godt selv, jeg tror aldrig, jeg har brugt et stærkt Ord mod den højtærede Konseilspræsident i alle de Aar, jeg har siddet i Folketinget, før forleden Dag, og da kom det, jeg sagde, fra en fuldkommen oprigtig Indignation, som jeg ikke kunde holde tilbage. Da jeg, som sagt, hørte den Tale i Oktober 1905, sagde jeg til mig selv: Det ærede Medlem fra Æbeltoft er i høj Grad en Sag-Politiker, saglig